

MATERIÁLY X MEZINÁRODNÍ
VĚDECKO-PRAKTICKÁ KONFERENCE

MATERIÁLY

X MEZINÁRODNÍ VĚDECKO-PRAKTICKÁ KONFERENCE

DNY VĚDY - 2014

27.03.2014 - 05.04.2014

MATERIÁLY X MEZINÁRODNÍ
VĚDECKO-PRAKTICKÁ KONFERENCE

Díl 23
Historie
Filosofie
Politické vědy

Praha
Publishing House
«Education and Science» s.r.l.

MATERIÁLY
X MEZINÁRODNÍ VĚDECKO - PRAKTICKÁ
KONFERENCE

«DNY VĚDY - 2014»

27 březen - 05 dubna 2014 roku

Díl 23
Historie
Filosofie
Politické vědy

Praha
Publishing House «Education and Science» s.r.o
2014

Лойтаренко М.В. Информационная компонента исторического факта46

FILOSOFIE KULTURY

Lugutsenko T.V. Spirituality deformations in culture of modern society.....50

FILOSOFIE VĚDY

Rakhmatullin R.Yu. What is happiness?.....55

POLITICKÉ VĚDY

POLITYCZNA KONFLIKTOLOGIJA

Насимова Г.О. Казахстанские профсоюзы в регулировании трудовых конфликтов.....57

TEORIE POLITICKÝCH SYSTÉMŮ

Баширина Е.Н. Особенности развития политической системы и гражданского общества60

POLITICKÉ VEDENÍ (HISTORIE, PROBLÉMU, VYHLÍDKY)

Nazarbekoba Z.M. The theories of political elite.....62

Nazarbekoba Z.M. The political leadership64

Отарбаева Г.К., Дәрікүлова Р.Б. Түркияның Еуропалық Одаққа ену проблемалары.....66

POLITICKÁ SOCIOLOGIE

Бальнская Н.Р. Информация как движущий фактор политического процесса в России на современном этапе75

GLOBALISTIKA

Матысык О.В. Регуляризация некорректных задач с приближенным оператором при помощи неявного итерационного процесса.....78

Кириченко О.И. Олимпийские игры в Сочи как фактор имиджа новой России..... 80

REGIONÁLNÍ POLITICKÉ PROCESY

Медиханова А.Б. Социальная политики Казахстана: динамика развития.....85

Бюжеева Б.З., Балаубаева Б.М. Египеттегі қактығыстар: шығуы мен нәтижесі.....89

elite, but drawn thus also important generalizing conclusions. So, in his opinion, the elite domination directly is defined by the impossibility of direct participation of masses in administrative processes and control from their party. Thus, the organization of political interactions turning the mechanisms of representation of interests of citizens, inevitably nominates the minority to the leading positions. And the natural dynamics of the organizational processes by all means conducts to degeneration of the ruling groups in oligarchical associations.

Nazarbekoba Z.M.

A. Baitursynov Kostanai State University, Kazakhstan

THE POLITICAL LEADERSHIP

The characteristic of political leadership has to proceed, first of all, from understanding of that leadership that it is the universal and integral mechanism of functioning of *some* human community. Thanks to it, the community of people has additional opportunities for the strengthening of internal integration, the increase of degree of integrity and, as a result, the strengthening of the resilience.

The leadership is a way of internal structuring of the social group, allocation of those fundamental elements which promote the realization of the common interests. In this sense the leadership characterizes not only personal qualities of the person (group of persons) carrying out these functions, but mainly their relations with the main part of the population. The leader is an element of maintenance of the relations of «tops» and «bottoms», their institutionalizing for self-preservation of a community and implementation of the interests by it. As a matter of fact, the leader is the institute connected by the relation of responsibility before the population.

Considering the social nature of such relations, the leader along with the status characteristics reflects the existence of the special moral and ethical relations with the population which can testify to this or that level of the authoritativeness of board. Differently, the activity of some leading person is inevitably mediated by moral estimates of the population which reflect this or that level of informal support of its ascendent position.

All called general properties of leadership are inherent also in its political form. However for the characteristic of essence of actually political leadership two components have the position of importance: the status and the moral and ethical. The first assumes existence of the formal (official) opportunities allowing this or that person (group of persons) steadily to influence the power, to head real decision-making process, to carry out certain functions and to bear a certain responsibility in their framework. The second, moral and ethical component, shows only moral responsibility of

the heads before the population as a condition of preservation and stability of the political power.

Thus, the political leadership as institute of the power possesses the double essence which is including both the institutional, and the moral aspects. From the status party the political leadership acts as the highest segment of the power completing a pyramid of management, as the decision-making center which defines style and nature of activity of all other main administrative structures and the organizations. At the same time the existence of moral and ethical communications of the leader with the population gives the power organizations additional resources for the solution of political tasks.

The distinctive features of political leadership are decided also by its scale, organic communication with interests of social groups, interaction on such social institute, as *the state*. Considering it, it is impossible to transfer to activity of some political leader mechanically those features of behavior, motivation or other lines of activity of the leader which are shown in small groups (for example, to consider it only as focus of the group relations or to cause a consent from the point of view of its art, to take a special role position, to have continuous impact on the power, etc.).

Many researchers rely on the typology of leadership developed by the German philosopher and the sociologist Max Veber (1864 – 1920). It allocated three types of leadership:

- 1) the traditional – the right for leadership, belonging to elite, belief in sanctity of traditions;
- 2) the charismatic – belief in ability of the leader, its exclusiveness. a cult of personality
- 3) rationally – legal (bureaucratic) – it is based on belief in legality of an existing order.

The political leader, especially the leader of national scale, possesses also special nature of communication with the population, mediating this process by activity of special structures – the administrative staff, the specialized political organizations, for example, parties, mass media, etc. which create special social communications of the power and society. Such «remote» information communications by time exclude direct contacts of leaders with the population, inducing the population to make a fetish of their figures, creating an inadequate image of the Supreme power.

Expressing interests of large social groups, the political leader inevitably solves in the course of power implementation the various social problems, playing multiple roles, carrying out diverse functions. And in political space multipurpose nature of activity of the leader, oriented on balance of various interests, as a rule, gives to his behavior corporate and group character.

Along with these characteristics – we will call them general political – the political leaders possess also special lines and qualities which give the chance to them not only to supervise device activity, to compete with other representatives of ruling class, but also to gain authority of the population. From the standard point of view these personal qualities have to have *demonstration* character, i.e. to show to citizens

those social benefactors which it estimates positively. Machiavelli still wrote that for the sovereign the main thing is to create «visibility of existence» of those qualities which are pleasant to his citizens. Only this way it is possible to provide the power and the «spiritual reigning» over the people. Therefore the slyness, the deception of the population are necessary for politicians of such level with qualities which allow them to supervise political processes.

Political leadership arises only in the presence of certain political and civil liberties, i.e. at existence of political pluralism, multi-party system, continuous political competition of people – carriers of these or those ideas and social interests – in parliament or party. Democracy development, active political culture of masses, existence of civil society and political opposition narrow opportunities for incompetent leadership, an abuse of power and create conditions for the effective political management of society.

Отарбаева Г.К.

ПИК10-3к тобының студенті Дәрікүлова Р.Б

М.Әуезов атындағы ОҚМУ

ТҮРКИЯНЫҢ ЕУРОПАЛЫҚ ОДАҚҚА ЕНУ ПРОБЛЕМАЛАРЫ

Түркияның Еуропалық Одақпен қатынастары проблемасы – қазіргі түрік қоғамы үшін ең өзекті және күрделі, шиеленісті проблемалардың бірі. Міне, 50 жылдан аса уақыт бойына Түркия елдің дамуының және еуропалық институттарға бірігуінің негізгі жолы ретінде еуропаланудың пайдасына өзінің стратегиялық таңдауын әлемге паш етіп келе жатыр. Ал енді Еуропалық Одақтың өзіне келер болсақ, бір қарағанда осылай болып көрінердей, қандай да бір шамада ол, ең алдымен оның географиялық және геосаяси орнын ескере отырып, Түркиямен ынтымақтастыққа мүдделі. Өзімізге белгілі, 1945 жылдан бастап Түркия – Батыстың стратегиялық серігі, ал бүгінде Батыстың Орталық Азиядағы және Таяу Шығыстағы одақтасының ролін ойнап келеді.

Қазіргі халықаралық қатынастарға тән болып отырған белгі осылар дүниежүзінің әртүрлі аймақтарында дамып отырған және мемлекеттердің өзара қатынастарының әртүрлі салаларын қамтитын интеграциялық процестер болып табылады.

Егер Шығыс Еуропа елдері үшін «Еуропаға қайтып оралу» ЕО-қа ену үшін негізгі мотивация болып қалып отырса, онда Түркия секілді елдер үшін Еуропаға интеграциялануға деген ниет ел дамуының негізгі жолы ретінде еуропаланудың пайдасына стратегиялық таңдау жасаумен байланысты болып отыр.

Алайда, Түркияның ЕО-қа енуі еуропалық тұрақтылық саясаты; Еуропаның христиандық қауымдастық ретіндегі өз өзін идентификациялауы; экономикалық және әлеуметтік факторлар; ішкі реформалардың ЕО-тың ең алдымен Копенгаген келісімдерінде (1993 ж.) бекітілген практикасына, критерийлеріне және нормаларына сәйкестігі секілді проблемалардың тұтастай қатарымен байланысты болып отыр

Қазақстан Республикасы үшін ЕО де, Түркиямен де ынтымақтастық оның әлем қауымдастығына интеграциялануының маңызды шарты, демократиялық өзгерістердің табысының және, әсіресе ЕО Еуропаның экономикалық және саяси дамуының аса ірі орталығы, заманауи мемлекеттер арасындағы мүлдем жаңа қатынастардың үлгісі болып отырған кезде толыққанды нарықтық қатынастарға көшудің маңызды аспектілерінің бірі болып табылады. еуропада интеграциялық процестің экономикалық та, саяси және әскери де тұрғыдан үнемі күш алып келе жатқандығын назарға ала отырып, ЕО тың әлемде жетекші көшбасшы орындардың бірін алып отырғандығы айдан анық.

Еуроодақтың Шығысқа қарай кеңеюі Қазақстан Республикасының Еуроодақпен де, Түркиямен де қатынастарының одан әрі оңды дамуына ықпал ететін болады. ЕО және ҚР серіктестік, сенім және өзара құрмет негізінде құрылатын ынтымақтастықтың жеткілікті тәжірибесін жинақтап та қойған. Бұл тәжірибе Түркияның толыққанды мүше ретінде ЕО-қа енген сәтінен бастап еселене түсетін болады. Орталық Азия мемлекеттері өздерінің сыртқы саяси бағытын қалыптастырған кезде ЕО пен Түркия арасында болып жатқан өзгерістерді ескеруге тиіс.

Түркия мен ЕО-тың экономикалық қатынастарының дамуындағы келесі кезеңдерді бөліп көрсетейік:

1) Бірінші кезеңде 1962 жылғы шілдеде Түркияға көмек көрсету жөніндегі Консорциум құрылды және 1963 жылғы 12 қыркүйекте 1964 жылы 1 желтоқсанда күші енген Қауымдастық туралы Анкара Шартына қол қойылды;

2) Екінші кезеңде сауда саласында ЕО-қа қатысты либералдандыру шараларын дамыту шамалаған Қосымша хаттамаға (1970 ж. 23 қараша) қол қойылды;

3) Үшінші кезең – түрік басшылығы өзінің ЕО-қа қатысты барлық міндеттемелерін тоқтатып қойған «дағдарысты» кезең;

4) Төртінші кезең әскери төңкерістен кейін азаматтық басқаруға көшу жүрген 1983 жылғы қарашадан басталады;

5) Бесінші кезең Түркия ЕО-қа толық мүшелік туралы ресми сұраныс жасаған 1987 жылғы 14 сәуірден келіп жетті;

6) Алтыншы кезең – жылы Түркия мен ЕО арасында Кеңесілік одақты құрудың аяқталуы болды.

Түркияның Еуропалық Одаққа ену проблемаларын Копенгаген критерийлерінің шектерімен ғана белгілеуге болмайды, олар біз белгілеп беруге әрекеттеніп көретін сан көптеген әртүрлі аспектілерді қосады.